

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

วันหยุดชดเชย ถ้าจำเป็นเราก็เห็นด้วย

..มันขึ้นเรื่อย ๆ หละมาทางนี้ก็ขึ้นไปทางไหนก็ขึ้น ดังที่เคยพูดหละขึ้นไปตามหัว
หน้า ไปทางไหนขึ้นไม่มากก็น้อยต้องขึ้นอยู่เรื่อย ๆ นะนี่ สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่
๗ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒๗ บาทก็ได้มากอยู่นะ เมื่อวานนี้วันวิสาขบูชาทองคำได้ ๒๗
บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๓๐ ดอลลาร์เมื่อวานนะ ทองคำที่ยังไม่ได้หลอมเวลานี้ได้
๕๐๑ กิโล ๕ บาท ๘๓ สตางค์อันนี้ยังไม่ได้หลอม ๕๐๐ ขึ้นไปหละที่นี้ รวมทองคำทั้ง
หมดได้ ๒,๕๖๓ กิโลครึ่งยังขาด ๑,๕๓๖ กิโลครึ่ง จะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโลมันขึ้นไป
เรื่อยหละคืบไปเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าน้ำหนักมันหนักถึง ๒ ตันกับ ๕๖๓ กิโลครึ่งนะ น้ำ
หนักของทองคำของเราที่ได้เข้าสู่คลังหลวงแล้วเวลานี้นะ ที่ยังก็คือที่ยังไม่ได้หลอม
๕๐๑ กิโล ๕ บาท ๘๓ สตางค์นอกนั้นก็เรียกว่าเข้าเรียบร้อยแล้วคลังหลวงเข้าแล้วที่นี้

ทองคำ ๒ พันกิโลมันของเล่นเมื่อไร ฟังแต่ว่าทองคำน้ำหนักของทองคำตั้ง ๒,
๕๖๓ กิโลครึ่งมันของเล่นเมื่อไรระนะน้ำหนักของทองคำ ที่เราเข้าคลังหลวงเวลานี้ส่วน
ดอลลาร์มันได้เท่าไรนะ (๕,๒๗๘,๐๐๐ ดอลลาร์ครับ) นี้หละดอลลาร์ที่เข้าแล้วนะ คือ
จำนวนที่เข้าคลังหลวงแล้ว ๕,๒๗๘,๐๐๐ เข้าแล้วนี้ เวลายังเหลืออยู่คุณชายพูดเมื่อ
วันที่อยู่อำเภอปักๆ ดูเหมือนว่า ได้ ๑ แสน ๗ หมื่นกว่าว่างั้นนะ อย่างนั้นหละหลวงตา
ไม่เป็นท่าหละ แต่ทางนี้จะได้เท่าไรก็ตามก็ไม่ทราบนะ ทางนี้ตั้งแต่ถอนออกไปรวมเป็น
จำนวนดอลลาร์ ๑ ล้านดอลลาร์มอมที่สนามหลวงคราวที่แล้วนี้นะ มอม ๑ ล้านดอลลาร์ทาง
นี้ ๕ แสน ทางโน้น ๕ แสนยังเหลืออยู่บัญชีทางนี้จะน้อยกว่าโน้นมากนะ รู้สึกจะน้อย
กว่าทางโน้นมากอยู่ คือเวลาถอนก็เป็นเวลาที่เรายู่กรุงเทพฯ ดอลลาร์ก็เพิ่มทางโน้น
ไม่ได้เพิ่มทางนี้ เวลาขากลับมานี้ก็ยังไม่เพิ่มเพราะฉะนั้นจึงคิดว่าดอลลาร์ทางนี้จะไม่
มีมากเลย ทางโน้นแน่ใจว่า ๑ แสนขึ้นไปแล้วหละ นี้พอรวมพอสมควรจะเข้าคลัง
หลวงเมื่อไรเราก็เข้าเป็นระยะๆ อย่างนี้เองดอลลาร์ สำหรับทองคำก็เป็นระยะๆ
เหมือนกัน

สำหรับเงินสดนั้นเราตั้งที่เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบเราพยายามเสมอ ความจำเป็น
ที่จะแปรเงินบาทเงินสดของเราเข้าสู่ซื้อทองคำนั้น เราคิดไว้อย่างหนักมากกว่าที่
เราจะกระจ่ายเงินเหล่านี้ไปสู่ทั่วประเทศเรานะ เพราะอันนี้เราพออุปอได อย่งไรเราก็
ไม่ค่อยหนักหน่วงอะไรมากนัก แต่ทองคำซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้เป็นจุดสำคัญมาก
เพราะจิตเราถึงหมุ่นอยู่ในจุดนั้นๆ ตลอดเวลา เมื่อเงินสดได้มาพอสมควรที่จะตีเข้าอีก

เราจะตีเข้าไปเรื่อย ๆ นี่ทางนี้ก็จำเป็นก็ให้ไปตามความจำเป็น ฎุโถกันไปอย่างนั้นแต่ไม่ถือเป็นการจำเป็นยิ่งกว่าทองคำเข้าสู่คลังหลวง จึงหนักที่จุดนั้นมากนะเวลานี้ เขามีแต่ว่า ๘๕๐ เลยไม่ได้ดูอีก

แต่ความจริงมันก็คงจะเพิ่มแหละคือที่เราแน่ใจอยู่ตลอดเวลา ก็คือว่า เราเท่านั้นเป็นผู้ถอนว้างนั้น ไม่ใช่เราแล้วใครจะถอนไม่ได้จะมีเท่าไรก็อยู่ในนั้นหมด ว้างนั้นแหละที่เราเชื่อ จำได้ไม่ได้เราไม่สำคัญ ๆ ที่ว่าสมุดฝากนี้อยู่กับเรา ๆ เป็นเจ้าของว้างนั้น จำได้ไม่ได้ก็ตามเถอะ ดูเมื่อไรก็เปิดดูก็ได้ใช้ใหม่ละ นั้นอย่างนั้นแหละ ส่วนกลิ่นทองคำกลิ่นเพื่อชาตินี้เราดูสมุดเมื่อเช้านี้มี ๓ ล้านนะ ทางโน้นคง ๓ ล้าน ที่ว่า ๖ ล้านนะดูสมุดเราทางนี้มัน ๓ ล้านเท่าไรแสนนะลิม แต่ไม่มากนัก พึ่งมาเจอแนะะ อย่างนั้นแล้ว ทั้ง ๆ ที่เจ้าของเป็นผู้เก็บไว้นะ แล้วก็มาตีเงาเจ้าของนั้นแหละ พึ่งมาทราบวาทะกลิ่นทองคำนี้มาอยู่นี่สมุดหนึ่ง อยู่นั้นสมุดหนึ่ง คือเล่มหนึ่งทางนี้เล่มหนึ่ง ทางนั้นเล่มหนึ่งคือทางกรุงเทพฯ ก็ไว้ทางนั้นเลยไม่ว่าทองคำไม่ว่าดอลลาร์ แต่เงินสดเราพอโอนทางนั้นก็โอนเข้าบัญชีไหนเราเข้าหะอันนั้นไม่แน่นอนนัก แต่สำหรับดอลลาร์กับทองคำนี้ได้ที่ไหนไว้ที่นั่นตลอดมา

วันนี้ยังหยุดชดเชยอีกหระอ (วันสุดท้ายหยุดชดเชยค่ะ) วันหยุดชดเชยวันหยุดดูเหมือน ๔ วันหละมั้ง ๕ วันเสาร์ ๖ วันอาทิตย์ ๗ วันจันทร์ก็วันวิสาขบูชา ๘ วันนี้เป็นวันหยุดชดเชยเป็น ๔ วัน อันนี้เราก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสมอ จากบรรดาประชาชนพวกราษฎรเข้ามาพูด ไม่ใช่เขามาร้องเรียนเรานะเขามาพูดให้เราฟัง หลายผู้หลายคนพูดแล้วพูดเล่าหลายครั้งหลายหนมันก็ฝังเข้าไปในใจฝังในใจเรา เกี่ยวกับวงราชการส่วนมากเราจะได้เรื่องได้ราวจากประชาชนและวงราชการของผู้ดีในกระทรวงนั้น ๆ หน่วยงานนั้น ๆ แหละที่เอามาพูดให้เราฟัง เพราะฉะนั้นจึงไม่ผิดเป็นแต่เพียงว่าเราไม่พูดเฉย ๆ ฟังแล้วเก็บไว้ ๆ อย่างที่เราเคยทราบมาเป็นเวลานานอย่างนี้ละ

กระทรวงต่าง ๆ วงราชการทำเลอะ ๆ เเทอะ ๆ ที่ตรงไหน ๆ อย่างนี้วงราชการผู้ดีนั้นแหละเขามาเล่าให้ฟัง ธรรมดาเขาไม่ตั้งใจมาฟ้องร้องเรานะเขาเล่าเรื่องความไม่ดี ความสกปรกโสภมในวงราชการต่าง ๆ ให้ฟัง สำหรับผู้เลวผู้ดีเขาไม่ว่าหละ เขามชชชเล่าแล้วเล่าเล่าคนนั้นมากก็เล่าคนนี้ก็มากก็เล่า เก็บไว้ในลิ้นชัก ๆ เรื่อยนะ เหมือนไม่รู้ไม่ชี้จนกระทั่งมาเกิดเหตุนี้แหละ อันไหนที่ควรจะแยกออกมาพูดเราก็แยก ไล่ที่ไม่แยกก็เยอะอยู่ในภายในเก็บในลิ้นชักยังมีเยอะอยู่นะ ละเอียดล่อขนาดไหน ลูกศิษย์ลูกหาตามเอามาได้เรื่องหมดมาอยู่ในลิ้นชักนี้หมด เราเป็นธรรม ชาติก็ชาติก็เป็นชาติไทยของเรา วงราชการก็เป็นคนไทยของเราอันหนึ่ง ก็เหมือนลากไส้ให้กากินถ้ามันทนมไม่ไหวก็ลากเสียบ้างเข้าใจไหม

ไส้ของแกเธอนี้มันเลอะมันเน่าก็ว่าเอาเสียบ้างเข้าใจไหม นั่นแหละเรื่องมันจึงไม่พูดอะไร อะไรๆ ก็เป็นคนไทยๆ เป็นพุงของคนไทยทั้งหมดได้เสียก็เป็นของคนไทย มันก็เอามาคิดบวกลบคูณหารดูก็เก็บไปๆ เมื่อเป็นความจำเป็นที่จะนำออกมาแจกเพื่อรักษาส่วนดีไว้ ให้ส่วนชั่วนี้แยกตัวออกไปให้คนทั้งหลายได้เห็นเรื่องของมันเพื่อรักษาส่วนดีไว้ นี้เราก็แยกออกมาพูดบ้างเข้าใจไหมละ ไม่ใช่เราพูดอะไร เราจะตั้งหน้าตั้งตาทักโทษยกกรณีต่อผู้ทำผิดคิดร้าย เราทำไม่ลงนะอย่างนั้น ก็จะต้องคิดแบบแบ่งสู้แบ่งรับพิจารณาให้เป็นธรรมๆ ล้วนๆ ไปเลย นี่สมควรพูดเราก็พูด ถ้าลงได้ก็ออกพูดแล้ว เรียกว่าขึ้นเวทีแล้วใครเอาออกได้เลย เป็นคำพูดของเรา

เพราะฉะนั้นเราถึงได้เตือนทางหนังสือพิมพ์เสมอว่าเรื่องต่างๆ นั้นนะที่อ้างถึงเรานั้นนะ คำไหนให้เป็นคำของเราแล้วขึ้นเวทีได้เลย บอกถ้าอันไหนไม่ใช่เป็นเรื่องของเรา การเสริมก็ตีการตำหนิก็คือไม่ถูกเราบอกไม่ควรนำมาแทรก เพราะไม่ใช่ของจริงคือไม่ใช่เราเป็นผู้แสดงหรือเป็นผู้พูดออกมา ถ้าไปเสริมก็จะเป็นเจตนาตีก็ตามเสริมก็เสริมผิด นั้น จะเป็นตำหนิก็คือตามตำหนิก็คือตำหนิผิด ผิดทั้งสองเลย ส่งเสริมก็ผิดตำหนิก็คือผิดอันนี้ใช้ไม่ได้ปิดออก จึงบอกว่าไม่ให้เอามาพูดลุ่มลุ่มห่าห่านะ บอกหนังสือพิมพ์เราเคยว่าเสมอ ให้เอาเรื่องความสัตย์ความจริงที่เราแสดงยังง้อออกมาแล้วนั้น คือเรารับรองแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกคำไปเลยนะเราไม่ได้พูดแบบแบ่งสู้แบ่งรับ พอหลบ-หลบ พอหลีกเลี่ยง-หลีกเลี่ยง เราไม่มีจริงแล้วค่อยออกเป็นธรรมๆ ทีเดียวเลย ยอมรับผิด ผิดก็แบกรับต้องรับว่าผิด ถูกว่าถูกทันทีเลย จะเป็นอย่างไรไปไม่ได้นี่แหละคือเรื่องของธรรม

เราจึงพูดได้ทุกสัดทุกส่วนเมื่อเป็นความจริงเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าจะทางฝ่ายผิดฝ่ายถูกเราจะพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเพื่อแก้เพื่อไขในฝ่ายไม่ดี แต่ฝ่ายดีก็เพื่อจะส่งเสริม เราไม่พูดเพื่อเหยียบย่ำทำลายนะ เพื่อให้แก้ไขกัน เช่นอย่างเมืองไทยเรานี้ไม่ว่าวราสารวงไหนก็ถูกประชาชนเรานี้เอง เป็นวงราชการทำความเสียหายแก่พ่อแก่แม่ พุงของพ่อของแม่ลูกเต้าหลานเหลนโคตรแซงของเมืองไทยเราก็คืออยู่ในวงในบ้าน มาลากไส้เอาไปกินเลี้ยงโต๊ะเลี้ยงเงิน ไม่สมควรอย่างยิ่งเราก็ว่าซิ นี่ว่าไม่ได้เสียหายนี้

พูดเรื่องอะไรมันก็ต่อมานี้ละ เราพูดแล้วมันก็หลงลืมเสีย โอ้ยเรื่องหยุดชดเชยหยุดชดเชยเราก็เคยพูดเหมือนกัน เรื่องหยุดชดเชยนี้ หยุดถ้าเป็นความจำเป็นที่จะชดเชยเราก็เห็นด้วย ธรรมเห็นด้วยเราเห็นด้วยทันที ถ้าหยุดเป็นแบบอะไร มันแบบเฉื่อยชาแบบหน้าด้านว่าฉันเถอะนะแบบถืออำนาจอย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย ประชาชนเข้ามาพูดนี้เขาเรียกว่าเข่าบ่นเขาไม่ได้มาฟ้องเรานะ เข่าบ่นมาในวงราชการนี้มีแต่หยุดปิดชดเชยบ้าง ปิดอะไรต่ออะไรเขาพูดแจกจนกระทั่งถึงวงราชการ ในอาทิตย์หนึ่งหยุดก็วันนั้นเขา

โล่มา ก็วงประชาชนมีความรู้ยิ่งกว่าราชการเป็นบางคนๆ มีมากอยู่นะ แต่เขาไม่ได้เข้าไปในนามว่าเป็นราชการใช้ไหม อย่างหนึ่งเขาเคยเป็นราชการมาแล้วนั่นแหละอย่างนั้นนะ

ลูกศิษย์ ตอนนี้ราชการเขาก็หยุดอย่างมาก ๔ วันแล้วเจ้าคะ เขาไม่ให้หยุดเกินกว่านี้

หลวงตา เออนั้น นั้นซี อันนี้เราได้ทราบเรื่องราวอันนี้มานานเราเองก็ตำหนิก็ไม่สมควรอย่างว่า ก็ว่าจ้ะ ทีนี้ก็มาเริ่มมาแก่อันนี้เราก็เห็นด้วยอีกการแก้ไขที่อันไหนบกพร่องเราเพื่อจะหนุนชาติของเรา อันไหนบกพร่องจะทำความเสียหายแก่พี่น้องชาวไทยเรา เช่นอย่างหยุดชดเชยนี้ทั่วแผ่นดินไทยจะต้องเข้าไปวงราชการใช้ไหม วันนั้นไม่ทำงานคือเสียงานไปหมดนั่นพิจารณาซิ เขาเสียการเสียงานมากขนาดไหนซึ่งหยุดชดเชยนี้ไม่จำเป็นถ้าจำเป็นเราไม่ว่าแน่ะ เช่นอย่างประชาชนพอออกพอใจเหล่านี้ะ เช่นหยุดสงกรานต์ปีใหม่นี้หยุดไป ๓๗๐ วันเราก็ไม่ว่าถ้าประชาชนเขาไม่ว่าจะอย่างไรว่าแต่ ๓๖๕ วันเลยนะ ๓๗๐ วันเราก็ไม่ว่า ขอแต่ประชาชนเขาพอใจเท่านั้นพอ

เราไม่สนใจเพราะเรานี้อยากกินเราก็บิณฑบาต ไม่บิณฑบาตก็ได้กินทุกวันนี้เราไม่เห็นเสียหายอะไร ถ้าชดเชยเราชดเชยตลอดเรานะกินทุกวันแน่ะ นี่ประชาชนเข้ามาเกี่ยวข้องกับวงราชการควรที่จะเห็นอกเห็นใจเขา การทำงานก็ด้วยความไว้วางใจของประชาชนเขามอบให้ทางราชการเป็นผู้ทำ หน้าที่การงานไม่ควรจะย้อนเข้ามาทับเหยียบย่ำทำลายเขาให้บอบช้ำไม่สมควรว้างั้น ความหมายต้องแบ่งสู้แบ่งรับ เราจะเห็นแต่ว่าเราเป็นผู้ใหญ่เป็นเจ้าของเป็นนายอย่างเดียวย่างนี้ผิด เจ้านายใครเป็นคนมอบมาให้เป็นเจ้าของนายนั้น ประชาชนไม่ลงใจเป็นไปไม่ได้หรอก เจ้านายเป็นเจ้านายของประชาชนจะเป็นของใครไปวะ จึงต้องได้คำนึงให้เหมาะสมทุกอย่างไม่คำนึงไม่ได้นะ

นี่พิจารณา คือพิจารณาเรื่องอะไรก็ตามเถอะ เราจะไม่นอกเหนือจากธรรมเลย จะเอาธรรมเป็นเกณฑ์เดินตามธรรมเรื่อย ๆ ถ้าอะไรขัดธรรมแล้วไม่เอา ๆ ถ้าสมมุติเราผิดเราเดินมันจะผิดมันจะรู้ทันทีที่บิณฑบาตทันทีเลยอันใดเป็นธรรมแล้วโล่งเลย ๆ ถ้าลงได้เป็นธรรมเต็มเหนี่ยวแล้วอะไรมาผ่านไม่ได้จะฟุ้ง ๆ ใสเลย เข้าใจไหมธรรมเป็นอย่างนั้นแหละไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวต่อสิ่งใด มีแต่ความจริงล้วน ๆ เป็นอำนาจแห่งในหลักธรรมชาติ ของเราธรรมชาติพุ่งออกเลยเพื่อให้เป็นคติของโลกทั่ว ๆ ไป เพราะธรรมนี้ไม่ผิด ถูกต้องความหมายว้างั้นนะ เต็ดก็เด็ดเพื่อถูก เด็ดเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมไม่ได้เด็ดเพื่อความฉิบหายนี้

ต่อไปนี้ก็วงราชการของเราจะได้พิจารณาไปเรื่อย ๆ แหละแล้วเราก็เสริมอีกด้วยว่าควรพิจารณาไปเรื่อย ๆ แต่นี้ต่อไปเพราะเวลานี้ยอบเยบมากเมืองไทยของเราต้องได้

เอากันเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกคน ให้ต่างคนประชาชนก็ให้รู้เนื้อรู้ตัว อย่าไปว่าแต่รัฐบาล อย่างเดียวนะประชาชนก็คนของคนไทย วงราชการก็ลูกของคนไทยเรานี่แหละใครผิดใครพลาดเฉลี่ยเพื่อแผ่แก้ไขทุกคนๆ ไป ทางวงราชการผิดตรงไหนให้พยายามแก้ไขทางประชาชนผิดตรงไหนก็ให้พยายามแก้ไขนะ เพื่อชาติไทยของเราจะได้ฟื้นฟูขึ้นมาด้วยความเอาใจใส่ความรักชาติความสามัคคีกัน

ความสามัคคีสำคัญมากนะ เราอย่าถืออะไรยากมากกว่าความสามัคคีนะ ความรักชาติก็เป็นความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่แตกไม่แยกไม่ยกชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำเข้ามาเหยียบย่ำทำลายกัน อันนี้เป็นความเสียหายมากนะยกตนข่มหน้าก็ไปเหยียบคนอื่นนั่นนี่ กระแทกกระเทือนแม่ตั้งแต่ไปเหยียบมดแดงมันยังกัดเอาว่าไง แล้วไปเหยียบหัวคน หัวหลวงตาบวนี้ทั้งไมโครโฟนนี้ทั้งกำปั้นฟาดมันเลยเข้าใจไหม มาเหยียบทำไมหัวหลวงตาบวจะว่างั้นนะ เหยียบหัวคนไม่ถูกต้องพิจารณาให้มีแง่หนักแง่เบา นี่แหละศาสนาปกครองโลก

เวลานี้ก็กำลังเอาศาสนามานำ ฟัน้องทั้งหลายควรจะไปคิดไปอ่านบ้างนะ การสอนเราเนี่ยเราแน่ใจว่าไม่ผิด สอนฟัน้องชาวไทยเราทั้งการดำเนินเพื่อชาติบ้านเมืองเราพิจารณาไปโดยลำดับ การนำฟัน้องทั้งหลายเราไม่ได้ทำแบบที่ว่าเอาอำนาจเข้าว่าเราไม่มีอำนาจแบบปาๆ เกื่อนๆ เราไม่เอามาใช้นะ ถ้าอำนาจของธรรมแล้วขอขาดเรายอมไปเลยนี้ เราไม่ฝ่าฝืนถ้าเป็นอำนาจของธรรม ถ้าเป็นอำนาจของสกปรกนี่ไม่เล่นด้วยเลย เพราะฉะนั้นการนำฟัน้องทั้งหลายเราจึงนำด้วยความบริสุทธิ์ใจทุกสัดทุกส่วน การดำเนินดีเตียนหรือการชมเชยก็ดี เป็นเหตุเป็นผลเป็นอรรถเป็นธรรมไปทั้งนั้นแหละ เราจึงไม่มีคำว่ากลัวคำว่ากลัวกับสิ่งใด คำว่าได้ว่าเสียเราก็ไม่มี คำว่าแพ้วชนะเราก็ไม่มี เรื่องความเอาเปรียบเอาไรต่ออย่ามาพูดเลยว่างั้นหละ เรามีไม่ได้เด็ดขาด

มีแต่ความเมตตาครอบ ความเมตตาที่นิ่มไปหมดทั่วโลกธาตุจะว่าไง อันนี้เหนือทุกอย่าง อะไรจะมาเกินความเมตตาไปได้ฉัน เราดำเนินตามนี้ตลอดมา ขอให้ฟัน้องทั้งหลายได้พากันพยายามเริ่มนะตั้งแต่บัดนี้ต่อไปอีก เราก็จะเริ่มทางบ้านเมืองก็รู้สึกว่าราบรื่นไปโดยลำดับ ค่อยราบรื่นไป ราบรื่นไปโดยลำดับ ทางศาสนาเราก็พยายามเต็มกำลังของเราอยู่แล้วจะราบรื่นหรือไม่ราบรื่นฟัน้องทั้งหลายก็ทราบเอง เราก็เป็นผู้ดำเนินก็เราก็ทราบของไปโดยลำดับก็มีเท่านั้นหละวันนี้

ลูกศิษย์ ถวาย ๓ ดอกลารเจ้าคะหลวงตาแล้วก็กฐินตกค้างอีกเจ้าคะ

หลวงตา เออเอามาอยากให้ตกค้างมากกว่านี้ เออเรื่อยหละเอาตกค้างวันนี้พอเป็นเครื่องหมายของช่อง ๕ เท่านั้นไม่ให้มากมันไม่มีมากเพราะเราสั่งไม่ให้ยุ่งมาก ๆ มันกลายเป็นโลกไปเลย พิจารณาตลอดนะอะไรขัดบิบบันจะรู้ทันที แล้วเอาออก

มาอีกมันยังงัยกันนี้เราจะให้ช่อง ๕ ทั้งหมดเลยวันนี้เพราะมันมีน้อย เราไม่ให้ใครเอา
ให้ช่อง ๕ อีกเอา ทำประโยชน์ได้มากมายนี้ เราไม่เห็นทำประโยชน์อะไรพวกเรา ไอ้
หลวงตาบ๊วยิ่งแล้วมีแต่ว้อ ๆ เอาละวันนี้เท่านั้นละ

วันนี้เทศน์บ้างเล็กน้อยวันนี้ก็จะได้ถึง ๑๕ นาทีใหม่ (ได้ครับ) ปล่อยแล้วหมา
เราจะได้ตามพระเรื่องไอ้กัมันเท่าที่คืนมันเป็นยังงัยวะ

ลูกศิษย์ เช็คเงินสดกราบนมัสการถวายช่วยชาติ ๑๑,๙๙๙ บาท

หลวงตา เออ ๑๑,๙๙๙ บาท นี่ถ้ามีผู้มาให้เอามาแข่งกันนะคนหนึ่งเอา
เงินมาวางไว้ที่นี้ ๑๑,๙๙๙ บาทคนหนึ่งเอามาวางไว้ที่นี้เป็น ๑๒,๐๐๐ ใครจะเอาทาง
ไหนเออ มีแต่ก้าวหน้า ๆ บทเวลาถอยหลังขาดไป ๑ บาทไม่เห็นพูดวะ เออ ต้องเก็บให้
หมดซิเอาละพอใจให้เท่าไรเอาหมดนั่นแหละ เท่านั้นแหละวันนี้คนก็ยังมากอยู่นะ รถโรง
พยาบาลมาใหม่วันนี้ เมื่อวานก็ดูเหมือน ๓ โรงด้วยกันใช้ใหม่

ลูกศิษย์ หลวงตาขานูมาขอลากลับกรุงเทพฯ นะคะ

หลวงตา กลับกรุงเทพฯ แล้วเหอ รถเอามาแล้วเอาไปไว้ที่ไหน ไม่เห็น

ลูกศิษย์ เมื่อวานที่คนมาเยอะหนูเข้าไว้ข้างในคะ

หลวงตา ไว้ข้างใจเหอ เห็นจอดไว้ที่นี้หลายวันแล้ว เราเดินมาที่ไรมันไม่
ปวดซี่ ถ้าปวดซี่แล้วจะโดดขึ้นไปหลังคาฟาตใส่ป่าดแล้วนี่รถใครเท่านั้นเราก็ก้าวไปเลย
๒-๓ วันนี้ไม่เห็นไปไหนวะเราว่างั้น เอาละไป ตั้งแต่วันเรากลับจากกรุงเทพฯ มาพร้อม
กัน จนกระทั่งปานนี้ยังไม่กลับ เป็น ๑๒ วันแล้วนี่

มาเหอปากน้ำ โส้มันไม่ได้ถอยหละปากน้ำ ไปไหนมันเอาแหลกไปเลยนะ ใคร
ต้องระวังอย่างอื่นแต่ก่อนเราก็ไม่ค่อยระวังมากต่อไปนี้ต้องได้เดือนเวลาลูกศิษย์ลูกหา
ให้ระวังทางปากน้ำให้ตื่นะเปลอไม่ได้นะเราบอก ปับเข้าถึงเลยนะ เออเอามา

ลูกศิษย์ คุณสนิชชา สหเวชภัณฑ์เจ้าคะเธอยกชาติทุกวันเจ้าคะด้วยทอง
คำวันละ ๑ แผ่น เงินไทย ๒๐๐ บาทเงินดอลลาร์ ๒ ดอลลาร์ประมาณ ๓๐ วันก็ประมาณ
๖๐ ดอลลาร์เจ้าคะ

หลวงตา เออดีแล้ว ยกเข้ามา เงินบาทก็ไม่ใช่บ่อย ๆ นะนี่มันไม่รู้วาก็บาท
นะนี่

ลูกศิษย์ วันละ ๒๐๐ บาท ๓๐ วัน ดอลลาร์วัน ๒ ดอลลาร์ ทองคำวันละ ๑
แผ่นคุณสนิชชา สหเวชภัณฑ์เจ้าคะ

หลวงตา เออเอาละพอใจ เอาไว้ไปเลย แล้วเอาพานเปล่ามาให้ไปหามา
ใหม่

ลูกศิษย์ เขากลับกันหมดแล้วอาจารย์รัตนายังไม่กลับเหอ

หลวงตา มันน่าตีปากนะอยู่เฉยๆ ไม่อยู่ แต่นี่ตีกำปั้นๆ เขาเชื่องนะ ถ้าเป็นกำปั้นหลวงตาบ้วนี่บื้อแล้ว ยังดียังน่าชมอยู่คือกำปั้นเชื่อง หมัดเขาเชื่องถ้าเป็นหมัดเรานี้ยกมาทั้งหลังหมาเลยเอาหมัดเลย หมัดบนหลังหมาฟาดคนเดียวเลย มาเมื่อไรนี่

ลูกศิษย์ มาเครื่องบินเที่ยวเข้าครับ ถวาย ๑๐๐ ดอลลาร์ครับ

หลวงตา หลวงตาอาจารย์อยู่ที่นี้หลวงตาอาจารย์โตดมานี่เห็นไหม ข้ามกรุงเทพฯ มาเลยนั่นเห็นไหมละ แต่ก่อนมาแวะที่กรุงเทพฯ พอหลวงตามาอยู่ที่นี่ข้ามกรุงเทพฯ มาเลยเห็นไหมละ มหาชัยแหละนี่เอาละพอใจ วันนี้มันจะได้ ๓๐๒ แล้วขึ้นเรื่อย เป็น ๓๐๐ เท่าไรลืมแล้ว

ลูกศิษย์ ๓๐๒ ดอลลาร์ครับ เขาทำวันละ ๒ ดอลลาร์ภายใน ๓๐ วันครับ

หลวงตา เออ นี่เป็นเดือนหนึ่งใช้ไหมที่มาต่อกี่ วันละ ๒ ดอลลาร์ ภายไหนก็ ภายเถอะถ้าลงได้เข้ามือหลวงตาบ้วนแล้วภายไหนก็ภายเถอะยังงี้ก็ไม่หลุดมือออกไป เอาหมัดเลยถ้ามาถามหาซื้อใส่คลังหลวงเลย วังนั้นเอาละนะ มันก็ขึ้นเรื่อยๆ อย่างนี้หละ ขึ้นเรื่อย ทองคำก็ขึ้น ดอลลาร์ก็ขึ้น ถึงไม่มากก็ขึ้นตลอดขึ้นอยู่ทุกวันทุกวัน วันนี้ดอลลาร์ก็ตั้ง ๓๐๐ กว่าแล้วนั้นของเล่นเมื่อไรจะ

นี่ก็ได้สั่งเขาแล้ว เขาเป็นผู้เก็บบัญชีดอลลาร์ ถ้าได้ตั้งแต่พันขึ้นไปแล้วก็ให้บอกคือเอาเข้าธนาคารสักทีหนึ่ง ตั้งแต่พันดอลลาร์ขึ้นไปเข้าทีหนึ่งๆ นี่ได้สั่งเขาแล้ว

ลูกศิษย์ ในบัญชีเดิมเอาออกไปแค่ ๕ แสน บัญชีของหลวงตานี้เฉพาะดอลลาร์เอาไป ๕๗๖,๑๐๕ ดอลลาร์ ก็เหลือ ๗๖,๐๐๐ ดอลลาร์) ก็นอกนั้นเราไม่เคยถอนทางนี้ ถอนเฉพาะ ๕ แสนเท่านั้นไป ทางโน้นก็เราอยู่เหมือนกันนะ คือบัญชีกรุงเทพฯ ก็อยู่ในเราคนเดียวที่จะเป็นผู้ถอนให้ณะ ทางนั้นก็ถอน ๕ แสน ทางนี้ก็ถอน ๕ แสนเป็น ๑ ล้าน แล้วจากนั้นก็เหลือทั้งทางโน้นทางนี้ ก็คงจะยังเหลือสัก (๗๖,๑๐๕ ดอลลาร์) นั้นแหละนะมันก็เหลืออยู่นั้นแหละคงเหลืออยู่นั้น แล้วก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ทองคำเราก็ขึ้นเรื่อยๆ หละทองคำ ดอลลาร์ขึ้นเรื่อยๆ เงินสดมันขึ้นทุกวันนั้นแหละ เงินสด มันขึ้นของมันทุกวัน แต่ขึ้นที่โรมันเป็นน้ำไหลป่าเงินสด เงินสดนี้น้ำไหลบ่านะเข้าออกทั่วประเทศไทยเลย เวลานั้นก็ตั้งมากมายนะที่มาขอ เราปิดพักเอาไว้เสียก่อน คือเราจะตายเราไม่ไหวหละ ที่จำเป็นมากที่สุดก็คือโรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งตลอดนะโรงพยาบาล เครื่องไม้เครื่องมือยังไม่แล้ว แล้วตึกแต่ละตึกนี้มันไปก็ล้านๆ นี้หนักมากนะเวลานี้ก็ยังเหลืออยู่ ๒ ตึกจ่ายงวดยังไม่เสร็จ กับโรงเรียนๆ ละ ๒ หลัง เนะอย่างนั้นแล้ว นี่ก็มารออยู่แล้วเราพักเอาไว้ พักเอาไว้เสียก่อน เครื่องมือแพทย์นี้มาเรื่อย สั่งเรื่อยเครื่องมือแพทย์

ที่ว่าไปลงสี่ชมพูวันนั้นก็ไปเทศน์เขาก็ได้เงิน ๖๓๐,๐๐๐ พอดีเขาก็ขอทางโรงพยาบาลสี่ชมพูก็ขอทั้งรพพยาบาล ทั้งอุลตราซาวนด์ เราเลยได้ให้เฉพาะอุลตราซาวนด์ เครื่องหนึ่งมันก็พอๆ กันหละกับได้ที่สี่ชมพูนะ ได้มาเท่าไรก็พอๆ กันกับให้เป็นค่าอุลตราซาวนด์ไปเลย ก็ยังดีไม่ได้เอาของเราไปหมดทั้งกระเป่านี้ ยังแบ่งบ้างไม่เป็นไรละ ส่วนรถแอมบูแลนซ์ให้รอเสียก่อน นี่เพิ่งจ่ายไปเร็วๆ นี่รถแอมบูแลนซ์ เวลานี้รถแอมบูแลนซ์คันหนึ่ง ๙ แสน ๗ หมื่นนะ แต่ก่อนเพียง ๘ แสน ฟังซิ ขึ้นถึง ๙ แสน ๗ แล้วนะ แต่ก่อนเราเคยสั่งมาเพียง ๘ แสนเท่านั้น เดียวนี้ขึ้น ๙ แสน ๗ หมื่นแล้ว มันขึ้นทุกวันนะ ให้ลดลงไม่ค่อยเห็นมีนะขึ้นเรื่อยๆ เครื่องไม้เครื่องมือแพทย์ก็ขึ้น แม้ที่สุดคือ การก่อสร้าง ไม้เหล็กหลาอะไรมันก็ขึ้น มันก็เลยขึ้นไปด้วยกัน เราเป็นคนจ่ายเองมันรู้หมดนั่นแหละ จ่ายไปเท่าไรๆ รู้หมด เลิกกันทีนี้กะเกือบ ๙ โมงแล้ว เมื่อวานนี้ไปธุระบ้านแพงไปปั๊บบ๊ว ไป เข้าปั๊บบเสร็จแล้วกลับมาเลย เมื่อวาน

ยังงี้ก็ต้องขึ้นเรื่อยๆ ละทีนี้สมบัติเพื่อคลังหลวงพี่น้องชาวไทยเราจะเริ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะเราก็ได้เตือนพี่น้อง ไอ้หมีมึงเก่งนะไอ้หมีมันมาอะไรไอ้หมี ดูซินะ ไอ้หมี ไอ้หมีของไอ้หมี ๓ ตัวนี้ตัวสำคัญนะ มันมักเพ่นพ่านเห็นไหมไอ้หมี ๓ ตัวมันเข้าไปแอบอยู่ในครัว ไอ้หมีเดี๋ยวนี้ไปในครัวเป็นประจำนะ แต่ก่อนไม่ไปหละ เดี่ยวนี้ไปในครัวไปทีแรกเฉยไม่สนใจกับอะไร ครั้นหลายครั้งหลายหนมันสู้เหยื่อล่อทางโน้นไม่ได้ ใครไปเขาก็ยื่นอาหารให้ ไอ้หมีก็เลยติดเหยื่อล่อ ต้องเข้าทุกวันนะไอ้หมีนี่ นั่นมึงเห็นไหม มันเข้าทุกวัน

ไอ้หมีถูกตีนะมันไปรังแกเขา มันทำใหญ่นะตัวนี้มันไปรังแกเขา ถูกไม้เรียวนี้หมอบเลยนะ ไม้เรียวหวดลงนี้หมอบเลยตีหมอบ ไอ้พระก็พระผีบ้าอีกแหละให้ตีหมา ยอมแล้วหมาหมอบแล้วยังรำอยู่ มันเป็นบ้าหรือพระนี่ เราตีหมาเพื่อให้เห็นโทษ เขาเห็นโทษแล้วนี่เขายอมแล้วนะ ทำไม่ไปตีเขาอีกนี่วะ วันนั้นยังไม่ได้ใส่หลังพระ พอวันหลังนี้ไอ้หมีไปรังแกเขาอีก ก็บอกพระฟาดหลังหมาตีแรงๆ ก็ได้ ตีไม่แรงเราก็เอาไม้ตีฟาดหลังพระอีกต๊อย่างนี้ซิ นั่นเห็นไหมละ ตีหลังพระเข้าใจไหม พระตีหลังหมา มันตีไม่แรง ตีแรงๆ กว่านั้นซิ ยังแป๊ะๆ อยู่เราก็ฟาดใส่หลังพระต๊อย่างนี้ซิ เราบอกนั่นเห็นไหมละ มันเป็นทุกแบบวัดป่าบ้านตาดเป็นทุกแบบ แต่ใครจะมาตีอะไรมันก็ได้ไม่ได้ เพราะอะไรก็ตามที่ทำเหล่านี้ ไอ้เรื่องเมตตานี้ครอบตลอดเวลาใช้ไหม ตีก็ตีแบบเมตตา มันไม่ตีแบบอื่น

ที่น้ำหนานนั้นก็ไ้อัยจะร่วม ๓ เดือนละมั้ง น้ำหนานที่ ๒ ด้านเราก็ไม่เคยได้ไปสงสารมากนะ นี่ไม่ได้ไปตั้งแต่เราเริ่มไปกรุงเทพฯ เที้ยวก่อนตั้งแต่เดือนมีนา เมษา พฤษภาคม มานี้ยังไม่ไปแต่เราก็ได้สั่งไว้แล้วว่า ต่อไปนี้จะไม่ค่อยได้มาบ่อยนักนะ หลวง

ตามีนงานหนักมากเข้าทุกวัน ๆ สั่งเขาไว้ทางนั้น เดี่ยวเขาจะคอยเราเพราะปกติเดือนหนึ่งเราจะไปหนหนึ่ง ๆ เอาของไปแจก ๒ ด้าน เพราะ ๒ ด้านนี้เป็นด้านรักษาชาติเข้าใจไหมล่ะ น้ำหนาวคงใหญ่ทั้งหมดนั่นนะมีอยู่ ๒ ด้าน เพื่อรักษาความปลอดภัยของต้นไม้สิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ที่มีอยู่ในนั้นเป็นหลักธรรมชาติ ของภูเขานั้นแล้วก็สัตว์เต็มอยู่ในนั้นแหละ พวกนี้เป็นผู้รักษาสมบัติของชาติเอาไว้ เราจึงเห็นใจจึงต้องไปสงเคราะห์เสมอ ไปที่ไหนก็เหมือนกัน

เช่นอย่างเข้าเขาใหญ่เหมือนกันนะไปเขาใหญ่นะ ไปนี้ก็ไปทางปราจีนไปนี้ก็ไปกวาดซื้อของตามตลาดใส่รถเต็มเอี้ยดแล้วก็ไป พอไปถึงด้านนั้นก็เปิดด้านนั้นก็เปิดได้ก็เทลงเลย แจกให้ครบกัน ครอบคร้วละเท่านั้น ๆ แล้วส่วนเงินสตไม่ได้ให้มาก ให้ครอบคร้วละ ๑๐๐-๑๐๐ เด็กให้ ๑๐๐ แล้วผ่านเลย พอมองเห็นเรานี้ รถเรามันสำคัญนะ รถเราไปไหนมันทำไหมคนถึงรู้ได้เร็วทันกันนะ พอมองเห็นขนาดไกล ๆ นี้ นั่นเขารู้เราแล้วนะ ปู๊ปปู้ปเปิดประตูปั๊บบอกทางโน้นบอกทางนี้ เขาบอกกันว่าพ่อคร้วใหญ่มาแล้วมาแล้วก็พริบเลย ๆ เราก็งกก็เปิดเข้าชนออกใส่เลย เรากำหนดพอแล้วคือ ๑๒ ครอบคร้ว เราให้เสมอกันหมดเลยนะ เราเทออก เอ้าแยกกันนะนี่เรากำหนดมาครบเรียบร้อยแล้ว พอเสร็จแล้วเราก็ก็นั่งเขาเลย เราก็บอกว่าเราจะไม่กลับมาทางนี้อีก เราจะออกทางปากช่องเราว่าอย่างนั้นทุกครั้ง ไปที่ไรให้ทุกที่

นี่ก็เขารักษาสมบัติของชาติ มันเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ฟังแต่เรื่องชาติเราก็คือเอาอย่างนั้นนะ ไปไหนเราจึงเน้นหนัก ๆ กับท่านเหล่านี้ที่รักษาสมบัติของชาติไว้ให้แน่นหนา มันคงต่อไปลูกเต้าหลานเหลนจะได้ดูจะได้ชมไม่เงินฉิบหายหมดนะ นี่ที่เราสงเคราะห์อย่างนี้ ๒ ด้านนี้เหมือนกัน ๒ ด้านนี้ก็ให้ครบแต่นี้ให้ครอบคร้วละ ๕๐๐ ก็ครอบคร้วให้ครอบคร้วละ ๕๐๐ ส่วนเด็กมีกี่คนก็ให้คนละ ๑๐๐-๑๐๐ เหมือนกันหมด นอกจากนั้นเรากำหนดให้พอ พอดีเต็มรถเอี้ยดเลยก็พอดีกับ ๒ ด้านเรากำหนดไว้พอดีไม่หนักมากเกินไปแล้วของก็ครบสมบูรณ์ เอาละไปละ

ลูกศิษย์ หลวงตาเจ้าขา หนูขอกราบเรียนถามธรรมะนิดนึงเจ้าคะจะได้กลับไปปฏิบัติ คือว่าเวลาที่สมาธิได้แล้วนะคะ จากนั้นเดินปัญญาต่อพอสักพักนึงมันจะหยุดนิ่งไปเฉย ๆ คะหลวงตา

หลวงตา ไม่ใช่สมาธิมันได้แล้วมันลงไปก้นทะเลหลวงแล้วหรือ มันถึงก้าวปัญญาไม่ได้ ว่าได้สมาธิแล้วมันได้ยังไงมาบอกเราชะหน่อยนะ วิธีได้สมาธิเป็นยังไง

ลูกศิษย์ คือมันจะนิ่งไปเงียบไปเฉย ๆ จะไม่ได้ยินอะไรเลย

หลวงตา เออก็ถูก

ลูกศิษย์ จากนั้นไปหลังจากถอนจิตขึ้นมา

หลวงตา คือเวลามันจิตสงบนะ คือจิตสงบนี้มันไม่ละกิเลสตัวใดได้แหละ พุดตรงๆ อย่างนี้เลยนะ แต่ตีตะล่อมกิเลสตัวหลักดันให้พุ่งชานออกไปนั้นเข้ามาด้วย อำนาจแห่งธรรมเช่นเรากำหนดคำบริกรรม เรียกว่าคำบริกรรมนี้ตั้งคือบังคับอันนี้ความคิดนี้แหละ ที่คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้เราอย่าเข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากไหนนะ ออกจากนี้มันดันออกไปให้คิดภาพนั้นภาพนี้ภาพสัตว์ภาพบุคคลภาพเรื่องราวต่างๆ ที่เราไปเห็นข้างนอกนะมันออกจากนี้ออกไปที่นี้พอเอาคำบริกรรมกำหนดสติตั้งอันนี้บีบบังคับอันนี้ไว้ไม่ให้มันออกมันก็ไม่มีการข้างนอกอันนี้ทางนี้ก็คือสงบลงๆ เมื่อสงบหลายครั้งหลายหนแล้วมันจะแน่นหนามันคงขึ้น จากนั้นมันก็จะเชื่อมโยงถึงเป็นสมาธิ คำว่าสมาธิหมายถึงความแน่นหนามันคงของความรู้อันนี้เด่นเข้าใจไหม แน่นหนามันคง ส่วนความสงบนั้นมันสงบเป็นบางครั้งแล้วมันออกไปความแน่นหนามันคงก็ไม่มี มันสงบเป็นบางครั้งท่านเรียก สมถะ

นี่ภาคปฏิบัติจับได้อย่างชัดเจนไม่สงสัยใครเลย ผ่านมาชะอย่างโชคโชคนแล้วฟังซิไม่ใช่คุยนี้ เพราะฉะนั้นใครพูดที่ไหนมันจะรู้ทันทีๆ เลยที่นี้พอเราทำความสงบของเราได้พอสมควรแล้วมันสงบแล้ว ที่นี้เราจะพิจารณาทางด้านปัญญาเราก็พิจารณาได้ทางด้านปัญญา ถ้าหากว่าความสงบของเราไม่พอแล้วผลของปัญญาจะไม่เกิดเท่าไรนัก มันมักจะเผลอไผลนะ เป็นสัญญาอารมณ์เลยกลายเป็นโลกไปเสีย เราย้อนกลับมาเสียให้ทำจิตสงบเข้าใจไหม นี่แหละคำว่าจิตสงบคือจิตอิมอารมณ์ อารมณ์ที่คิดหิวโหยอยากคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้เรียกว่าความหิวโหย ที่นี้พอจิตสงบเข้ามาแล้วอิมอารมณ์ไม่หิวโหยกับสิ่งนั้นอยู่กับความสงบ เอาความสงบเป็นอารมณ์อยู่นั้นสบาย

ลูกศิษย์ มันเฉยๆ ค่ะหลวงตา

หลวงตา เฉยก็ช่างมันเถอะ ความรู้มันรู้อยู่ เฉยก็รู้ว่าเฉยนั้น แล้วเราพิจารณาเรื่องปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธัมม อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั่วแดนโลกธาตุมันเป็นกฎไตรลักษณ์ทั้งนั้นแหละ พิจารณาทั้งเขาทั้งเราเทียบไปแล้วพอสมควรแล้วเราก็พักภาวนาของเราตามขั้นตอนนะนี่ก็ดี คำว่าสมาธิ ปัญญาก็มีหลายชั้นหลายตอนขั้นนี้เราก็ทำไปอย่างนี้ชะก่อนพอขั้นถึงมันจะจริงจะจังไม่ต้องบอกมันก็รู้อันเองแหละนะ เข้าใจหรือ นี่ถามธรรมะก็ตอบแล้วหมดแล้วนะไปที่นี่

ลูกศิษย์ พอดีทางจังหวัดอุดรธานียังไม่มีศูนย์บำบัดยาเสพติดเจ้าค่ะ จังหวัดอุดรธานีเป็นจังหวัดใหญ่แต่ปัญหาตรงนี้ยังไม่ได้รับการดูแลทั่วถึงเจ้าค่ะ

หลวงตา อันนี้เรายังไม่อยากจะโรมันมากนักแหละ เพราะน้ำหนักมากคือเขาไม่มีเจตนาเขาไม่คิดไม่คะนอง เขาไม่มีเจตนาแต่เป็นความจำเป็นแห่งทุกข์ที่มาบีบบังคับเขาเองเช่นคนเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนเกี่ยวกับโรงพยาบาลนี้เราเห็นว่าเป็น

เจตนาเป็นความบริสุทธิ์ของเขา ไอ้พวกราเสพติดมันคึกมันคะนองหากินนั้นสะแตงนี้ไปมันจะตายหมดทั้งโคตรก็พักมันไว้ซะก่อนนะ คือให้พักไว้ก่อนไม่ทำอะไรละคือให้เพียงให้พักไว้ก่อนพอไป เข้าใจไหมล่ะพอดีฟาดทั้งโคตรทั้งแซ่ เราก็บอกว่าพักไว้ก่อนไม่ทำไมไม่แตะต้องไม่ทำลาย พักไว้นั้นก่อนยังไม่ช่วยวางนั้นนะไปช่วยทางจำเป็นมากกว่า ไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd